

Morálka kolektivismu

- CZ24 News | 4. dubna 2022

Kolektivismus - základ socialismu: Amorální, ne-lidský, morbidní, destruktivní

Důležitou součástí komplexu kvalit živočišného druhu „člověk“, které nazýváme lidství, jsou třeba morálka, svědomí, soucit a mnoho dalších. Jistě jste si všimli, že přesně na tyto kvality, či hodnoty je v dnešní době často útočeno a leckdy i značně nevybíravým způsobem. Proč tomu tak je, je jasné. Je to nedílnou součástí globální politiky s cílem zavedení tzv. nového světového řádu, tedy globálního společenského uspořádání pod totalitní jednosvětovou vládou, jehož podstatou bude cosi jako celosvětový socialismus. Ovšem skutečně se to bude nejvíce ze všeho blížít fašistické diktatuře, kdy neomezená politická, ekonomická, ale hlavně biologická moc velice malé, elitní skupinky osob bude celosvětově uplatňována na naprosto zotročený „zbytek“ lidstva, uzavřený z těchto důvodů do jakéhosi digitálního koncentráku, z něhož však již nikdy nebude úniku, protože prostě nebude kam. (Kromě směru pod zem, nebo do vesmíru, ale to pro dnes ponechme stranou).

Tomuto vysoce technologicky vyspělému otrokářskému totalitnímu společenskému systému se také někdy říká technokracie. Je založen na davo-elitářském způsobu řízení společnosti, kdy malá skupinka vědců, politiků a „odborníků“ disponuje naprosto neomezenou mocí nad všemi aspekty lidského života, k jehož totální kontrole využívá nejvyspělejší technologie. Takže se můžeme začít těšit na život v technologickém pekle. A jedním z výrazných charakteristických rysů tohoto právě všude okolo nás vznikajícího nového světového řádu je kolektivismus. [Zpracováno podle článku na mém oblíbeném webu sciencefiles.org.](#)

I nejmenší finanční příspěvek velice pomáhá! Děkujeme!

CHCI PŘÍSPĚT

To, co se na nás chystá, alespoň dle představ psychopatických „lídrů“ současného světa, kteří vychováni pod přísným dohledem Světového ekonomického fóra, které je však podobně jako třeba WHO, OSN a další organizace globálního významu, jen dalším nástrojem pro získání stále větší moci do rukou „globalistů“, je jakási forma totalitního celosvětového socialismu pod jednou, světovou vládou. Vmanipulování většinové masy současné populace do tohoto „Brave New World“, ve kterém bychom podle jeho tvůrců a psychopatických vizionářů neměli nic vlastnit (protože vše budou vlastnit oni), za to bychom však měli být (pod vlivem vakcíny Moderna) naprosto šťastní. Tedy v případě, že se podřídíme, budeme poslušní, a vzdáme se veškeré naší svobody, občanských práv i individuality ve prospěch vyššího, kolektivního dobra celé společnosti. Toto vyšší „kolektivní“ dobro bylo již několikrát v historii v lidské společnosti zaváděno, obzvláště v bývalém východním bloku, kde bylo obyvatelstvo podrobeno experimentu z oblasti sociálního inženýrství při budování společenského uspořádání nazývaného „rozvinutý socialismus“. Podstatou socialismu je pak tzv. kolektivismus, kdy je zájem celku vždy nadřazen jakýmkoliv individuálním zájmům jednotlivce.

Takové uspořádání společnosti je pak nazýváno „kolektivismus“.

Kolektivismus je

forma vztahu mezi jedincem a společností, jehož hlavním znakem je relativní podřízení osobních zájmů zájmům společenským. Do jisté míry přirozený způsob existence člověka ve společnosti; na základě principu dobrovolnosti se utvářejí skupiny společně kooperujících jednotlivců, spojených společnými zájmy a úkoly. Nebezpečí přílišného kolektivismu vyplývá zejm. ze ztráty individuální odpovědnosti člena kolektivu. Kolektivismus se tak stává součástí sociálních utopií usilujících vytvořit nový, spravedlivý sociální řád na základě kolektivistických principů a potlačení individuality. Za určitých podmínek (při absenci demokracie) může kolektivismus přerůst v totalitní unifikaci postojů a chování vnucovaných jednotlivcům ze strany politicky nebo vojensky silné autority; proto je také někdy mylně ztotožňován s totalitarismem.

Následující text byl publikován již v roce 1944. Z dnešního úhlu pohledu to zní jako anticipace všeho, co charakterizuje současné, bohužel pouze domněle demokratické (reálně ovšem fašistické) tzv. západní společnosti současnosti:

- partikularismus,
- skupinová totalita [vzpomeňte si na všechny ty domněle znevýhodněné skupiny vyznačující se především závistí a nenávistí k většinové kultuře],
- patologické zařazování jednotlivců do skupin,
- přijetí skupinových cílů jako vlastních cílů,
- nenávisť k těm, kteří jsou mimo vlastní skupinu a neusilují o skupinové cíle,
- usilování o moc kvůli moci samé, abychom ji mohli uplatňovat nad ostatními,
- podřízení morálky, svědomí a svobody skupinovému cíli, „dobru celku“,
- brutalizace lidské pospolitosti a existence a konečně
- Zasahování státu a jeho nohsedů do osobní svobody, donucení k tomu „chovat se slušně“,
- etapa k totalitě byla přijata.

Autor, z jehož knihy z roku 1944 citujeme, děsivě jasným způsobem předvídal tento současný vývoj jako výsledek „pokusu žít reálný socialismus“, jako výsledku kolektivistické ne-moci.

Alexandr Solženicyn – Souostroví Gulag:

„Jedním z neřešitelných rozporů kolektivistické filozofie je, že kolektivismus, i když je založen na humanistické etice rozvinuté individualismem, je v praxi možný pouze v relativně malých skupinách. Protože socialismus, ačkoliv je teoreticky internacionalistický, přechází v nacionalismus, jakmile se jednou zavede do praxe, jako se to stalo v Rusku nebo v Německu, „liberální socialismus“ je podle představ většiny západních zemí pouze čistě teoretický, zatímco praxe socialismu je všude, kde byla zavedena, vždy totalitní. V kolektivismu není místo pro široký ideál humanity liberalismu, pouze pro úzký partikularismus totalitního státu.

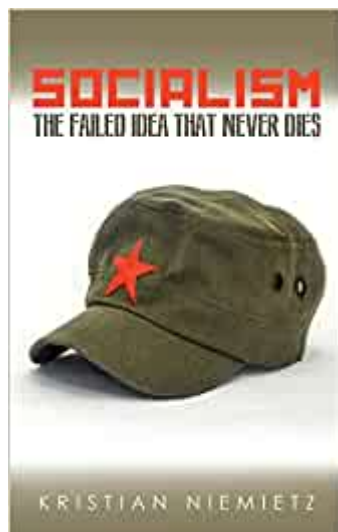
Pokud „komunita“ nebo stát předchází jednotlivce a mají své vlastní, nezávislé cíle, kterým se jednotlivci musí podřídit, pak lze za skutečné a právoplatné členy takové komunity považovat pouze ty, kteří o tyto cíle také usilují. Z toho nutně vyplývá, že člověk požívá úcty pouze jako člen skupiny, tedy pouze tehdy pokud pracuje pro všeobecně uznávané kolektivní cíle, a že jeho plná lidská důstojnost se v takovém případě vlastně odvíjí pouze od tohoto členství a nikoli od jeho individuální kvality jako lidské bytosti. Pouhé pojmy lidskosti, a tedy i internacionalismu v jakékoliv formě, jsou veskrze produkty filozofie individualistického pojetí člověka, jsou to pojmy, pro něž v kolektivistickém světonázoru již není místo.

Kromě základního faktu, že kolektivistická komunita může sahát pouze tak daleko, jak existuje nebo může být vytvořena cílová komunita jednotlivců, existuje několik dalších faktorů, které posilují tendenci kolektivismu stát se partikularisticky uzavřeným. Především to zahrnuje nutkání jedince identifikovat se se skupinou, které ovšem velmi často pramení z pocitu vlastní méněcennosti, jde o puzení, které lze tedy uspokojit pouze tehdy, když příslušnost ke skupině poskytuje jednotlivci určitou nadřazenost nad těmi, kteří nejsou její součástí. Skutečnost, že všechny ty agresivní pudy, které jednatel, jak dobře ví, musí ve skupině potlačovat, mohou dostat svobodný průchod v kolektivním jednání skupiny proti cizím osobám, je často posilujícím faktorem touhy stát se také součástí skupiny. V názvu knihy amerického teologa R. Niebuhra *Moral Man and Immoral Society* je ukryta jedna hluboká pravda, jakkoli málo se můžeme řídit autorovými závěry. Jak sám říká, „moderní muži mají rostoucí tendenci cítit se morálně tím, že přenechali své neřesti stále větším a větším skupinám“. Když totiž lidé jednají jménem větší skupiny, tak se zdá, že se zbavují mnoha morálních omezení, která jinak řídí jejich chování coby jednotlivců. Zkrátka a dobře, všichni jsme si již někdy v životě vyzkoušeli, hlavně v dětství a ve škole, že v partě jsme silnější.

[...]

Zatímco velcí sociální filozofové individualismu v 19. století, od Lorda Actona nebo Jacoba Burckhardta až po dnešní socialisty, jako byl Bernard Russell, kterým byla tato liberální tradice zděděna, tak získání moci jako takové se vždy jevilo jako to nejvyšší zlo, tak pro doktrinářského kolektivistu je to cíl sám o sobě. Nejen, jak Russell tak trefně zdůraznil, každá touha organizovat společenský život podle nějakého jednotného plánu, tak jako taková vždy pramení z velké části z touhy po moci, ale je ještě navíc také způsobena tím, že kolektivisté si uvědomují, že jejich úspěch bude záviset především na tom, do jaké míry jsou schopni takové moci dosáhnout.

[...]

Je poměrně jasné, že oddělení ekonomických cílů od těch politických, je nezbytnou zárukou individuální osobní svobody, a je tak proto logicky napadáno všemi kolektivisty. K tomu je třeba ještě dodat, že „přeměna ekonomické moci v moc politickou“ čehož jsme nyní svědky takřka neustále tak je jednou z neklamných známek fašistického režimu. Tato přeměna je dnes tak často požadována, protože znamená přeměnu úrovně moci, která je vždy omezena, až na takovou úroveň, ze které již není úniku. A to je hlavním principem a zároveň důvodem globálního procesu pokusu o nastolení onoho diskutovaného nového světového řádu. **Takzvaná ekonomická moc, jakkoli se může stát (jak vidíme na příkladu brutálního očkovacího nátlaku v rámci falešné krona-plandemie) mocí donucovací, není nikdy v rukou soukromých osob neomezená nebo dokonalá, a hlavně nikdy není nad úplně celým životem člověka, nad všemi jeho aspekty. Ale když je centralizována současně jako nástroj politické moci, tak vytváří takový stupeň závislosti člověka na systému, který tuto moc uplatňuje, že je téměř k nerozeznání od otroctví.**

Dvěma ústředními body každého kolektivistického systému je potřeba vzniku obecně přijímaného souboru společných (kolektivních) cílů dominantní skupinou a převládající touha ovládnout a využít s co největší možnou silou tuto skupinu k dosažení svých cílů. Nezamýšleným vedlejším důsledkem toho pak je, že vlastně vzniká jakýsi nový mravní systém, který se sice v některých ohledech s tím naším dosavadním shoduje, ale v mnoha jiných mu až nehorázně odporuje. Navíc v jedné věci se již od něj až natolik odchyluje, že skoro lze pochybovat, zda to ještě vůbec můžeme považovat za nějaký morální systém, totiž v tom, že vůbec neponechává, a to absolutně žádný, prostor pro svědomí jednotlivce a jeho přirozenou svobodu spočívající v tom, že se může při rozhodování držet svých vlastních morálních norem. Kolektivismus totiž nezná ani žádné jiné obecně platné morální zásady, (to jsou ony KONY, obecně platné zákony univerzální vesmírné morálky, které každý jedinec obdařený svědomím přirozeně zná a chápe) které každý jednotlivec musí nebo může za všech okolností dodržovat. A právě tato okolnost tolik odlišuje kolektivistickou morálku od všeho toho, co jsme dosud pod pojmem morálka chápali a znali.

Princip, ve kterém se tato kolektivistická morálka liší od té naší předchozí (nazývejme ji třeba přirozená), spočívá také v tom, že stejně jako formální právo jsou i normy individualistické etiky, byť v některých ohledech nepřesné, obecné a absolutní: tedy, že vyžadují nebo zakazují obecné typické chování bez ohledu na to, zda je konečný cíl v tom konkrétním, jednotlivém případě dobrý nebo špatný. Podvod, krádež, hrubost nebo zneužití důvěry jsou vždy považovány za špatné, a to bez ohledu na to, zda v tom konkrétním případě došlo k újmě nebo ne. Takové jednání zůstává špatné, i když v konkrétním případě není nikomu ublíženo nebo je to spácháno za jakýmsi „vyšším“ účelem. I

když jsme někdy nuceni zvolit si to menší ze dvou zel, zlo stále zůstává zlem. Zásada, že účel světi prostředky, se v individualistické etice jeví jako vysloveně špatná, doslova jako negace veškeré morálky, ale v kolektivistické etice se nutně stává tou nejvyšší normou. Ona totiž neexistuje žádná akce, kterou by důsledný kolektivistický neměl být ochoten učinit, pokud to poslouží „dobru celku“, protože „dobro celku“ je pro něj jediným kritériem toho, co by mělo být vykonáno. Raison d'état, ve kterém kolektivistická etika našla své nejjasnější vyjádření, nezná žádnou jinou hranici než svoji vlastní účelnost, která se měří tím, zda je či není tento konkrétní akt vhodný k dosažení požadovaného cíle [...] Nesmí totiž existovat žádné omezení toho, co je takový systémový (korporátní či státní) poddaný (pro dobro celku) ještě ochoten udělat, ani žádný čin, v jehož vykonání by mu jeho svědomí mohlo bránit ve snaze dosažení nějakého cíle, který si společenství stanovilo, nebo který mu nařídili jeho nadřízení, aby jej dosáhl.“

Možná právě proto je ještě i dnes fašismus obecně společensky přijímán a akceptován, protože to mnohým lidem vyhovuje. Jsou zbaveni psychického nepohodlí pramenícího z obavy z vlastního špatného rozhodnutí, protože kolektiv rozhoduje za ně. Jsou zbaveni nepříjemných pocitů z „výčitek“ svědomí. Jinými slovy se dobrovolně vzdávají toho nejpodstatnějšího, co je obsahem pojmu „lidství“.

Sledujte nás na Telegramu: t.me/cz24news

Zdroj: sciencefiles.org/2022/04/03/kollektivismus-basis-von-sozialismus-a-moralisch-modern-krankhaft-zerstoererisch/ / myspulesvet.org

Zpracoval: Myšpule